

Karácsony – ünnepi mise – 2011. december 25.

A bányászt társai hosszú, erős kötél végére erősített kosárban eresztették lefelé a tárna mélyére. Egyszer csak a kötél himbálózni kezdett, s egy óvatlan pillanatban a bányász kezében tartott lámpa nekiütődött a tárna kemény falának, s darabokra tört. A bányász még felkiálthatott volna társainak, hogy húzzák vissza, mert elveszítette a lámpáját, anélkül pedig nem talál oda a többiekhez, akik már lent dolgoznak a mélyben. A mi bányászunk azonban túlságosan is magabiztos és büszke volt. „Ugyan már! Hiszen százszor és százszor megtettem már azt az utat a kanyargós járatokban a fejtés helyszínéig! Becsukott szemmel is odatalálnék, ismerek minden kanyarodót. Nem kell nekem az a lámpa!” – gondolta magában. Amikor leért a tárna fenekére, neki is indult bátran a sötét folyosónak, kezeivel tapogatva ki a falat. Eleinte nagy biztonsággal ment, de egy idő után kezdett elbizonytalanodni. Mintha nem is itt lett volna az a forduló! Mintha nem is lejtett volna ennyire az út! Egyre hevesebben vert a szíve, főként amikor észrevette, hogy ennyi idő alatt már régen oda kellett volna érnie a többiekhez. Kétségbeesetten fülelt, de nem hallott emberi szót, csákánykopogást, egyáltalán semmit. Bolyongott a mélysötét alagutakban, órák teltek órák után, míg végül végsőkig elkeseredve, holtfáradtan ült le egy kiálló nagy kőre, s kezébe temette az arcát: „Jaj, miért is nem mentem vissza azért a lámpásért!”

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt. ... Benne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága.” Igen, az Istentől kapott, az Ő Szentlelkétől áthatott élet az egyetlen igazán emberhez méltó élet. Az Istentől jövő fény nélkül senki nem képes megtalálni a helyes irányt. Mennyi fájdalmas tragédia okozója lett az, hogy napjainkban sokan elfelejtik, eltakarják az elfelejthetetlen, eltakarhatatlan igazságot: életünk Istentől veszi kezdetét, Benne ér célba és csakis Ő általa van értelme. II. János Pál pápa nem véletlenül figyelmezteti a harmadik évezred hajnalán az egész emberiséget „Ecclesia in Europa” kezdetű enciklikájában: Hiábavaló próbálkozás Isten nélkül felépíteni az ember városát! Nem sikerülhet, mert Isten nélkül értelmezhetetlen az ember. Az a város, az az élet nem lesz az emberé: nem lesz emberi. Karácsony ünnepi szentmiséjének evangéliumában János könyvének kezdő fejezetét olvassuk, az ún. Logosz Himnusz. Az Ige, amely kezdettől fogva Istennél volt, Aki által minden lett, és Aki az idők teljességében testté lett, nem más, mint maga a Fiú, Jézus Krisztus. Az Ige maga a „teremtő szó”, Aki által Isten mindent és mindenkit létrehozott. Jézus Krisztus a teremtés „elsőszülöttje”, mindennek és mindenkinek az ősmintája. Az anyag Ő általa ölt a káoszból rendet. Jézus élete, tanítása jelenti a világtörténelem középpontját, általa nyer értelmet a történelem és benne minden egyes ember élete, története. Ezt mondja el nekünk a mai evangélium. Jézus földre születése tehát nem csak egyetlen kisgyermek életének elindulása, hanem az egész világegyetem és minden emberi élet kezdete, hajnala. Nélküle egyikünk sem létezne, a világ a semmibe hullana. És ahogy egyre jobban igyekeznek száműzni Őt az emberek a mindennapjaikból, annál inkább válik semmivé, hull vissza a káoszba az életük. Lassan értelmét, jelentését veszti minden körülöttünk. Erre mutat jó példát, helyesebben rossz példát egy épp az idej karácsonyi készülétkben megtörtént eset.

„A Méhecske bábcsoport tagja vagyok Pécsen. Nagyon szeretünk bábozni, és örömünk van abban, hogy az Evangéliumot ilyen módon elvigyük a gyerekekhez. Nagyon sok helyszínen voltunk, szinte minden napra jutott egy-két, olykor három bábozás. Meghívást kaptunk egy

Gyermekházba is egy hátrányos helyzetű gyermekeknek rendezett karácsonyi délutánra. Mikor a színpadi váróba léptem, erősen elgondolkodtam a látottak alapján, hogy tényleg karácsonyi műsorra vagyunk-e hivatalosak? Belépéskor rögtön egy csontvázat ábrázoló nagy képpel találkoztunk. A többi fellépő csoport tagjai éppen egymásra aggattak, festettek ördögszarvakat, feketébe, pirosba öltözött kis ördögök szaladgáltak. A műsorvezető belépett és miután üdvözölt bennünket, ezt mondta nekik: "Menjetek a gyerekek közé és ijesztgessétek őket!" Egy regös énekkel készülő csapat olyan csengős botot vitt magával, amelyen egy igazi kecskekoponya volt szarvakkal. Köztudott, hogy ez a sátán jelképe. Egy tüllökbe öltözött tánc-csoport éppen pergett-forgott a színpadon, kis ördögök, tündérek... Mellettünk a késésben lévő télapó izzadt és gyakorolta a kézmozdulatokat, hogyan is integessen...

A műsor közepén kaptunk időt és nagyszerűen ment a darab. Máshol mindenütt csendben figyelték a gyerekek a karácsonyi történetet, itt volt egy alapzaj. Később, a fotókon láttam, hogy volt két csoport a teremben, akik szándékosan zajt keltettek - műanyag pohárral a szájukon. Van egy fotó, ahol egy kisfiú a füléhez emelt kézzel igyekszik kívül rekeszteni a zajt, és áhítattal figyel, miközben több kiabáló fiú is fölé magasodik. Végig imádkoztam, miközben a kis pásztorfiút játszottam, hogy legyenek gyermekek, akiket megérint karácsony igazi üzenete.

Miközben hazafelé tartottam, egy kisfiú az anyukáját nyaggatta a buszmegállóban, hogy adja neki a Palánta-füzetet, mert jobban meg akarja nézni.

- Ugye, anyu, a bábosok voltak a legszebbek? Mosolyogtam. Itt egy kisfiú, aki szeretné újrajátszani magában a betlehemi történetet. Mikor felszálltam a buszra, elhúzódtam az ablak mellé. Egyszer csak egy nagymama hangját hallom:

- Ugye, kislányom, a bábműsor volt a legjobb? Ha ők nem lettek volna ott, nem is láttunk volna semmi karácsonyt... Megfordultam, mert le kellett szállnom. A nagymama észrevett, megismert és integetett. A kislány is. Köszönték a műsort és boldog karácsonyt kívántak. Én is nekik Isten áldását szívem minden örömeivel. Igen, ha nem lettünk volna ott, nem lett volna semmi karácsonyi. Ott kell lennünk mindenhol, ahol csak lehet! Mindig lesznek gyermekek, akik befogadják az Igét! Lehet, hogy senki mástól nem fogják hallani!!!!"

Amikor a karácsonyi ajándékot az egyik leghallgatottabb rádió szerint nem a Kis Jézus, még csak nem is az anyyalka, hanem az „Euronix” jó tündére hozza, amikor a naponta százszor harsogott reklámszlogen szerint „a karácsony a fa alatt dől el”, akkor nem kell tovább magyarázni, mit is értünk az alatt, hogy Istenbe vetett hit nélkül értelmét veszíti minden. Nem az már, ami volt, ami lehetne, s ezzel el is kezd megsemmisülni.

Életünkben egyre több az ilyen eredeti értelmét, értékét elvesztett dolog. Beszélünk a békéről, de egyre türelmetlenebbek vagyunk, egyre jobban rohanunk. Beszélünk a megbocsátásról, de nem tudunk igazán kiengesztelődni. Beszélünk a szeretetről, de ha áldozatot kíván, máris kihátrálunk a kapcsolatból. Beszélünk a szerelemről, de többnyire csak múló testi vonzódást értünk alatta. Beszélünk a hűségéről, de az anyagi javak iránti túlzott vágyunkban könnyen szakítjuk el a legalapvetőbb gyökereinket is. Egyre fájdalmasabb nosztalgiával gondolunk ezekre az alapvető, nélkülözhetetlen, mégis annyira hiányosan megélt értékekre ilyenkor karácsony táján! Akár elismerjük, akár nem, megtapasztaljuk, hogy az élet, amit élünk, az élet, ami dübörög körülöttünk, nem az, ami igazán nekünk való, boldogító lenne. Egyedül benne, az örök Igében, Jézusban van az élet, és ez az élet lenne,

lehetne a mi világosságunk! De a sötétség ma sem akarja befogadni őt. Pedig akik befogadják, azok ma is Isten gyermekei lehetnek, azok megtelnek a Tőle kapott étellel, és másokra is ezt az életet sugározzák!

Jézus azért jött, hogy „életünk legyen, méghozzá bőségben áradó életünk.” Azért született közénk, hogy megmutassa, milyen értékek mentén hozzuk meg döntéseinket, hogy példát adjon a tetteivel az igazi szeretetre, türelemre, békére, hűségre, közösségépítésre. Azonban ahhoz, hogy ezt a példát követni tudjuk, kevés egy évben egyszer vagy kétszer mély érzésekkel rágondolni arra, hogy Isten is van ám a világon! Napról napra keresnünk kellene az Ő társaságát az imában, szem előtt kellene tartanunk törvényeit, s nem azok ellenében dönteni legtöbbször! Fel kellene használnunk azt a kegyelmi erőt, amit a szentségekben, főleg a rendszeres szentmisében és a szentgyónásban kaphatunk Tőle. Ha ilyen Istenre figyelő üzemmódba állítanánk be az életünket, akkor kevésbé üresednének ki a legfontosabb értékeink, akkor karácsonykor is azt ünnepelhetnénk, Aki az életünk fénye és boldogsága.